

RESSÒ DE LA PARAULA

El silenci del minut

En contrast amb l'ambient que aquests dies es pot viure, veiem oportú dir paraules serioses. Aquests dies també ens proporcionen estones de temps lliure i, potser (tant de bo), una mica de silenci per rumiar coses importants, que el tràfic de la vida quotidiana ens impedeix atendre.

Cada vegada que entre nosaltres es produeix una desgràcia, com la mort d'algú, víctima d'un crim o d'una desgràcia natural, desenvolupem una litúrgia farcida de símbols. Ningú no ho discuteix. Tots, fins als més racionalistes i freds, que podrien rebutjar altres litúrgies, veuen natural que s'amunteguin flors, s'interpreti una música suau i emotiva, s'encenguin espelmes, es posin frases al·lusionades a la víctima, etc.

No sol faltar el famós «minut de silenci». Tots, reunits en fila o en cercle, amb posat seriós i la mirada perduda, guardem silenci durant un minut. És un dels gestos rituals més freqüents i generalitzats.

Però més d'una vegada ens hem preguntat què passa per dins de cadascun de nosaltres durant aquesta petita estona, buida de paraules i de qual-sevol so. Aquest silenci, aquesta concentració, què significa per a cadascun? què passa a l'interior dels qui hi participen?

Esperem que la pregunta no resulti inoportuna. No és mera curiositat. La qüestió respon a l'interès —gairebé per deformació professional— de conèixer el cor humà. Què és el que hi ha en el contacte amb el dolor concret que justifiqui aquest gest? I quan aquest dolor és resultat d'un crim o d'una injustícia? I quan la víctima és particularment estimada?...

Es tracta més aviat de sentiments espontanis, que necessiten alliberar-se i ser compartits. Pot-

ser es vol expressar solidaritat en el dolor, com qui busca la companyia, o l'ofereix, per poder suportar el sofriment. Potser expressa també solidaritat en la indignació i la protesta, quan és el cas d'una injustícia o un abús. El silenci substituiria el crit de denúncia.

Sigui com sigui, assumim aquesta litúrgia i desitjaríem que no passés sense reflexió, com un formalisme ritual. El «silenci del minut» és un contrast terapèutic davant l'alienació que domina la nostra vida: el soroll, les paraules, els missatges, la música, l'activitat, les tensions i els aclaparaments. El mal, la contradicció, el fracàs, la desgràcia, són també reals, més reals que la vida superficial i artificial que ens hem muntat. Cal comptar amb l'existència del mal, particularment amb la mort i el seu misteri. És un bon correctiu per als optimis-

tes del progrés de la raó humana, de la ciència i tècnica. És igualment una bona medicina pels qui pensen que tot és o ha de ser festa...

Però pensem, sobretot, que és una gran oportunitat per tocar el fons del misteri de la vida, amb les seves contradiccions i perplexitats. Una oportunitat per fer-nos grans preguntes: això és tot? ens resignem a la impotència? seguim confiant en la capacitat humana per solucionar-ho tot: noves lleis, nous recursos, noves polítiques evitaran el dolor? qui canviarà el curs de la vida amenaçada constantment de fracàs?

Els cristians en el silenci del minut preguem i en això trobem la pau i l'esperança per seguir vivint.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Déu i el mal

El mal del món ens aclapara. En forma de gran festival del dolor entra per la finestra del televisor cada dia. Les matances de cristians, el terrorisme, els conflictes bèl·lics, la fam, les grans urbs plenes de violència, el tràfic de persones, el tràfic de blanques que ha convertit Occident en un gran prostíbul d'esclaves... Hi ha noves amenaces atòmiques, fructifica el conflicte de civilitzacions i el canvi climàtic obre tenebroses perspectives per a la humanitat del futur. Per si fos poc, el nostre mateix entorn, malgrat el rela-

tiu benestar econòmic, traspua agressivitat: ha triomfat l'individualisme, la falta de respecte, la conversió de la vida humana en un clímax d'usar i llençar. El cristià es pregunta: per què Déu permet tot això? ¿I per què permet, no ja que el mal perduri en el nostre món, sinó fins i tot que la figura de Jesucrist, que va venir per fer-se càrrec del mal de la humanitat, s'esborri de la nostra societat? No serveixen de res, les nostres pregàries? No. No en sentit instrumental. El Déu cristià no ens ajuda a nosaltres perquè resem abandonant a la desgrà-

cia els que no ho fan. Ell també resava al Pare i va ser víctima del mal.

A diferència d'altres visions religioses, el Déu cristià respecta la nostra llibertat per a fer el bé o fer el mal. La pregària no ens allibera del mal, sinó que ens acosta al bé. Traduir la fe personal en bondat és el repte. Quan pot la fe ser factor de bondat? Només quan la pregària transforma la vida del creient, igual que la presència de Crist va transformar els apòstols.

Antoni Puigverd

ECO DE LA PALABRA

El silencio del minuto

En contraste con el ambiente que estos días se puede vivir, vemos oportuno decir palabras serias. Estos días también nos proporcionan ratos de tiempo libre y, quizá (ojalá), algo de silencio para rumiar cosas importantes, que el trasiego de la vida cotidiana nos impide atender.

Cada vez que entre nosotros se produce una desgracia, como la muerte de alguien, víctima de un crimen o de una desgracia natural, desarrollamos una liturgia cargada de símbolos. Nadie lo discute. Todos, hasta los más racionalistas y fríos, que podrían rechazar otras liturgias, ven natural que se amontonen flores, se interprete una música suave y emotiva, se enciendan velas, se pongan frases alusivas a la víctima, etc.

No suele faltar el famoso «minuto de silencio». Todos, reunidos en fila o en círculo, con rostro serio y la mirada perdida, guardamos silencio durante un minuto. Es uno de los gestos rituales más frecuentes y generalizados.

Pero más de una vez nos hemos preguntado qué pasa por dentro de cada uno de nosotros durante ese pequeño rato, vacío de palabras y sonido alguno. Ese silencio, esa concentración, ¿qué significa para cada uno?, ¿qué ocurre en el interior de los que participan?

Esperemos que la pregunta no resulte inoportuna. No es mera curiosidad. La cuestión responde al interés —casi por deformación profesional— de conocer el corazón humano. ¿Qué es lo que hay en el contacto con el dolor concreto que justifique ese gesto? ¿Y cuando ese dolor es resultado de un crimen o de una injusticia? ¿Y cuando la víctima es particularmente querida?...

Se trata más bien de sentimientos espontáneos, que necesitan liberarse y ser compartidos. Quizá se quiere expresar solidaridad en el dolor, como quien busca la compañía, o la ofrece, para poder sobrellevar el sufrimiento. Quizá expresa también solidaridad en la indignación y la protesta, cuando es el caso de una injusticia o un abuso. El silencio sustituiría al grito de denuncia.

Sea como fuere, asumimos esa liturgia y deseáramos que no pasara sin reflexión, como un formalismo ritual. El «silencio del minuto» es un contraste terapéutico frente a la alienación que domina nuestra vida: el ruido, las palabras, los mensajes, la música, la actividad, las tensiones y los agobios. El mal, la contradicción, el fracaso, la desgracia, son también reales, más reales que la vida superficial y artificiosa que nos hemos montado. Hay que contar con la existencia del mal, particularmente con la muerte y su misterio. Es un buen correctivo para los optimistas del progreso de la razón humana, de la ciencia y técnica. Es igualmente una buena medicina para quienes piensan que todo es o ha de ser fiesta...

Pero pensamos, sobre todo, que es una gran oportunidad para tocar el fondo del misterio de la vida, con sus contradicciones y perplejidades. Una oportunidad para hacernos grandes preguntas: ¿eso es todo?, ¿nos resignamos a la impotencia?, ¿seguimos confiando en la capacidad humana para solucionar todo: nuevas leyes, nuevos recursos, nuevas políticas evitarán el dolor?, ¿quién cambiará el curso de la vida amenazada constantemente de fracaso?

Los cristianos en el silencio del minuto oramos y en ello encontramos la paz y la esperanza para seguir viviendo.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Gironellafest: joves i famílies diuen «Et seguiré»

Prop de 180 persones d'arreu de Catalunya es van trobar el cap de setmana 7-9 de juliol a la parròquia de Gironella per participar del Gironellafest, una trobada de joves i famílies impulsada des de la parròquia de Santa Eulàlia de la població, amb la col·laboració de l'Associació Cultural Amor de Déu i el suport del Bisbat de Solsona i de l'Ajuntament del municipi.

Divendres a la tarda va tenir lloc la inauguració a càrrec de Mn. Lluís Ruiz, rector de la parròquia, i després es va celebrar una missa i una vetlla de pregària a la Mare de Déu amb música en directe. A la nit va haver-hi un concert a càrrec del cantant catòlic Jesús Cabello.

El dissabte, després d'una pregària de lloança, va tenir lloc el testimoni de Jesús Cabello i la sessió «Com comunicar la Fe» a càrrec del coach Eduard Gratacós. A continuació va haver una catequesi per part del bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés. A la tarda va haver la projecció de la pel·lícula *Guardianes de la Fe*, sobre la persecució dels cristians a l'Orient Pròxim i es va comptar amb el testimoni del seu productor i codirector, Jaume Vives. La jornada va continuar amb una missa i Adoració al Santíssim, novament acompanyada per música en

directe. Al vespre va tenir lloc el concert del Pare Damián, el conegut sacerdot exconcursant del programa La Voz.

El diumenge va començar amb una catequesi a càrrec del bisbe de Solsona, Xavier Novell, sobre com ser deixebles missioners. Tot seguit, el testimoni de conversió de l'Alexis, amb el títol «De les tenebres a la Llum». Al migdia es va celebrar una missa, la clausura oficial de la trobada i un dinar de germanor.

Per conèixer de prop les activitats del MCECC

Com és habitual en el període d'estiu, el bisbe Agustí visitarà una de les iniciatives emparades pel Moviment de Centres d'Esplai Cristianes Catalans que es realitzen a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat en aquests mesos de vacances escolars.

El proper 26 de juliol, al matí, es farà present al casal d'estiu de l'Esplai Sol Naixent d'Ordal.

Parròquia de Sant Esteve d'Ordal

Hi participaran també el president de la Fundació Pere Tarrés, Sr. Josep Oriol Pujol; el president del MCECC, Sr. Xavier Nus i Mn. Agustí Roig, consiliari del Lleure del bisbat i rector de la parròquia de Sant Esteve d'Ordal.

A més de la visita al Casal per conèixer infants i monitors, també hi haurà moment per dinar plegats i compartir inquietuds i projectes del món del Lleure.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

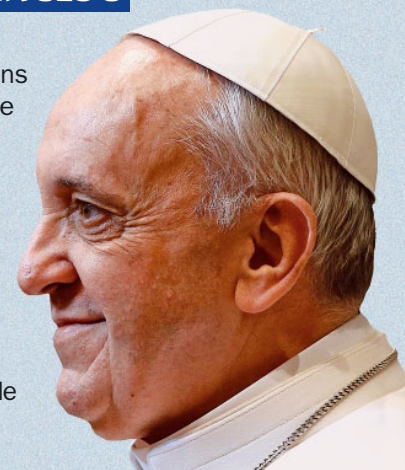
@Pontifex: «Cadascú de nosaltres, com a membre viu del Cos de Crist, està cridat a promoure la unitat i la pau» (9 de juny).

@Pontifex: «La vida només pot sobreviure gràcies a la generositat d'una altra vida» (10 de juny).

@Pontifex: «L'Església resplendeix quan és missionera, acollidora, lliu-

re, fidel, pobra en mitjans i rica en amor» (12 de juny).

@Pontifex: «Amb la seva Passió, Jesús va carregar amb els nostres patiments. Ell coneix el dolor, ens comprèn, ens consola i ens dóna forces» (13 de juny).

Final de curs a la Cúria i afectuós comiat a les germanes dominiques

El passat divendres 7 de juliol va tenir lloc la celebració de final de curs a la Cúria. Ja sigui en començar el curs com quan acaba, és habitual una celebració amb tots els treballadors i voluntaris presents a la Cúria, des de Càritas Diocesana a l'Arxiu Històric, passant per les diverses delegacions diocesanes i el Tribunal Eclesiàstic. És un moment de confraternització entre tot el personal i també per donar-li gràcies a Déu i alhora encomanar la feina que des del cor del bisbat, al servei del Bisbe, es porta endavant per a tot el Poble de Déu present a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

En aquesta ocasió s'afegia un element particular: el comiat i agraïment a la comunitat de les Germanes de la Caritat Dominiques de la Presentació de la Santíssima Verge, que des de la inau-

guració de la Casa de l'Església l'any 2010 ha residit a l'edifici, amb una presència de servei, testimonial i de pregària que, tant els treballadors i col·laboradors habituals com els assistents a trobades i reunions, han pogut experimentar en primera persona.

Era present la Gna. Àngela Anta, provincial de la congregació, amb les Gnes. Maria Dolors García, Roser Rovira i Rosario Sendino, tot i que en aquests anys també han fet part de la comunitat les Gnes. Núria Torner, Núria Perxer i Trini Cabrera. Al final de l'Eucaristia, cadascuna de les religioses presents actualment a la Casa va dirigir unes paraules als presents, evocant la seva vivència més profunda del temps transcorregut a Sant Feliu, experiència que s'ententeix amb la mateixa història de la diòcesi. La provin-

cial, Gna. Àngela, també va agrair l'acollida afectiva, concreta i espiritual, que les germanes sempre han sentit per part de tota la Cúria i del bisbe Agustí en particular.

En començar el curs, després de les vacances, les germanes ja no hi seran presents, en tancar-se aquesta comunitat, i aniran destinades a altres comunitats de la congregació, a Barcelona i Badalona.

Conservant el patrimoni arquitectònic

L'Església, al llarg de la seva història, per desenvolupar la seva tasca eminentment pastoral es fa present en un conjunt de béns arquitectònics, de béns mobles i de béns documentals de valor incalculable, que s'ha anat vertebrant a través del territori i de les parròquies. El patrimoni arquitectònic de l'Església ha deixat un llegat d'edificis preromànics, romànics, gòtics, renaixentistes, barrocs, neoclàssics, modernistes i historicistes. Des del Departament de Patrimoni del bisbat, en coordinació amb les parròquies, es vetlla per la conservació d'aquest patrimoni cultural, amb les intervencions oportunes per restaurar-lo i buscant convenis i ajudes d'institucions privades i de les administracions públiques.

Un exemple és la rehabilitació de la teulada del temple parroquial de Sant Baldiri, a Sant Boi de Llobregat, que estava malmesa. El projecte consta de tres fases que en ordre de prioritats són: la rehabilitació de la coberta del Santíssim, la de la nau central i per últim la de les capelles laterals. Per realitzar aquestes obres s'ha comptat amb ajudes

Temple parroquial de Sant Baldiri

Església de Sant Joan Baptista

puntuals i menors de la Generalitat de Catalunya i la Diputació de Barcelona i, sobretot, amb l'esforç del bisbat, a través del seu departament d'Administració Econòmica, i de la Parròquia, demanant préstecs per poder assumir les despeses d'aquest projecte, imprescindible per a l'ús del temple.

És per això que la parròquia de Sant Baldiri fa una crida als santboiencs i als fidels, amb un sentit de coresponsabilitat eclesial, per col·laborar amb

el finançament d'aquest projecte per a la conservació d'un edifici de gran significat històric.

L'església parroquial de Sant Joan Baptista de Sant Joan Despí té un especial atractiu pels elements artístics obra de l'artista modernista Josep Maria Jujol i Gibert, que també va ser arquitecte municipal de la vila. Al temple parroquial s'estan realitzant obres de rehabilitació per eliminar les esquerdes provocades per moviments de l'assentament del terreny, produïts des de la seva execució, l'any 1942. La primera fase del projecte es va portar a terme l'estiu de l'any passat. La campanya d'enguany també es realitza durant l'estiu per reduir al màxim les molèsties als feligresos. Com que ha estat precís tancar el temple al culte per motius de seguretat, des del 26 de juny i fins mitjans de setembre les misses de dilluns a divendres se celebren a les 19 h a l'ermita de la Mare de Déu del Bon Viatge, i les dels dissabtes a les 19.30 h i les dels diumenges a les 11 h al Foment Cultural i Artístic de Sant Joan Despí, fruit d'un acord amb l'Ajuntament de la ciutat.

AGENDA

■ **Setmana de pregària a Arbúcies.** Amb el títol «L'experiència pasqual dels deixebles d'Emmaús» i sota la direcció del P. Josep Maria Massana, OFM, la Renovació Carismàtica Catòlica en l'Esperit a Catalunya organitza aquests dies de pregària, silenci i compartició de la fe amb els germans. Tindran lloc del 14 al 19 d'agost al Casal de Pau a Arbúcies. Més informació: Maria Artigas 669 130 010 i Ricard Martínez 618 293 992.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. ■ Dilluns [lit. hores: 4a setm.] [Ex 14,5-18 / Sl: Ex 15,1-6 / Mt 12,38-42]. **Urgell:** ■ Josep Sala i Picó, prev. i companys mrs.; sant Xarbel Makluf, prev.; santa Cristina, vg. i mr.; sant Víctor, mr.

25. ■ Dimarts [Fets 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 (o bé: Fets 11,19-21;12,1-2.24) / Sl 66 / 2C 4,7-15 / Mt 20,20-28]. Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya; santa Valentina, vg. i mr.

26. □ Dimecres [Ex 16,1-5.9-15 / Sl 77 / Mt 13,1-9]. Sant Joaquim i santa Anna, pares de la Benaurada Verge Maria (tradicció iniciada s. II).

27. ■ Dijous [Ex 19,1-11.16-20b / Sl: Dn 3,52-56 / Mt 13,10-17]. **Sant Feliu de Llobregat:** ■ Sant Cugat, mr. barceloní (s. IV), d'origen africà; santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; sant Celestí I, papa (422-432); sant Aureli, mr.; santa Natàlia, mr.

28. ■ Divendres [Ex 20,1-17 / Sl 18 / Mt 13,18-23]. Santa Caterina Thomàs, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; sant Pere Poveda, prev. i mr., fundador de la Institució Teresiana.

29. □ Dissabte [Ex 24,3-8 / Sl 49 / Jo 11,19-27 (o bé: Lc 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Llätzer i

Maria, amics de Jesús, residents a Betània, patrona dels hostalers i taüners; sant Adam, el primer humà.

30. ■ Diumenge vinent, XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [1R 3,5.7-12 / Sl 118 / Rm 8,28-30 / Mt 13,44-52 (o bé, més breu: Mt 13,44-46)]. Sant Pere Crisòleg (s. IV-V), bisbe de Ravenna i doctor de l'Església; **Sant Feliu de Llobregat:** Beats Cristí Roca i Huguet, prev., Constanç Roca i Huguet, rel., i companys màrtirs; **Tortosa:** Beats Tobies Borràs i Romeu, rel., i companys mrs.; **Urgell:** Beats Protasi Cubells i Minguell, rel. i companys, mrs.; màrtirs de sant Joan de Déu (Calafell i altres indrets, 1936).

Diumenge XVI de durant l'any

COMENTARI

Déu no vol el mal

El Llibre de la Saviesa de Salomó és obra d'un mestre jueu d'espiritualitat de la diàspora alexandrina del s. I a.C. que es presenta sota l'autoritat moral del més savi de tots els savis. La cultura grega li serveix d'instrument per presentar millor la fe del poble d'Abraham.

La vostra força és font de justícia: Déu no és dèspota. *Demostreu només la força amb pedagogia quan algú no creu que ho podeu tot o quan humiliu els arrogants.*

Així governant amb tota moderació, Vós ensenyeu al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom.

Sovint no sabem què hem de demanar per pregar com cal. Gràcies a Déu (mai millor dit), l'Esperit es posa en lloc nostre i intercedeix a favor del Poble sant tal com Déu ho vol.

Així quan sóc feble (i en sóc conscient) és quan sóc realment fort i sé buscar l'ajut fort que em cal (2Cor 12,20).

La paràbola del blat i el jull respon a una qüestió punyent: «Si Déu és tan bo i poderós com dieu els creients, per què permet el mal? O no és poderós per impedir-ho, o no ens estima.»

Resposta de Jesús: L'origen del mal no és Déu que sembrà bona llavor sinó l'enemic de Déu que sembrà jull.

Deixeu que jull i blat creixin junts fins a l'hora de la sega: però a la vegada no et deixis vèncer pel mal ans venç el mal amb el bé (Rm 12,21).

Si collíeu el jull, potser arrencaríeu també el blat. Collir correspon a l'Amo.

Recordem el missatge de la conversió: qui avui és jull, demà pot ser blat. I també a l'inrevés!

El gra de mostassa és al·legoria de l'Església, arbre on fan niu gentils que s'incorporen al nou Poble de Déu.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sa 12,13.16-19)

Fora de vós, que vetlleu sobre tothom, no hi ha cap déu a qui hàgiu de convèncer que la vostra sentència és justa. La vostra força és font de justícia, i el mateix domini que teniu sobre tothom fa que tracteu amb tota consideració. Demostreu només la vostra força si algú no creu que ho podeu tot, o bé quan humiliu aquells que, sabent que sou fort, es mostren arrogants. Vós, que disposeu de la força, sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració: el poder, si volguéssiu, sempre el teniu a mà. Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats.

▶ Salm responsorial (85)

R. *Senyor, vós sou indulgent i bo.*

Vós, Senyor, sou indulgent i bo, / ric en l'amor per a tothom que us invoca. / Senyor, escolteu la meua pregària, / escolteu la meua súplica. R.

Tots els pobles que heu creat vindran / a fer-vos homenatge i glorificaran el vostre nom. / Diran: «Sou gran, Senyor, / són prodigioses les vostres obres, / vós sou l'únic Déu.» R.

Vós, Senyor, Déu compassiu i benigne, / lent per al càstig, fidel en l'amor, / mireu-me, apiadeu-vos de mi. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,26-27)

Germans, és l'Esperit mateix el qui, per ajudar la nostra feblesa, intercedeix amb gemecs que no es poden expressar. Perquè nosaltres no sabem què hem de demanar per pregar com cal, però és ell, l'Esperit, qui es posa en lloc nostre. I ni que els seus gemecs no es puguin expressar, el qui penetra l'interior dels cors sap prou bé quin és el deler de l'Esperit; ell intercedeix a favor del poble sant tal com Déu ho vol.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 13,24-43) (Versió abreujada)

En aquells temps, Jesús proposà a la gent aquesta altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un home que havia sembrat bona llavor al seu camp, però a la nit, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, sembrà jull enmig del blat i se n'anà. Quan el sembrat hagué crescut i s'espigà, aparegué també el jull. Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren: No era bona, la llavor que vau sembrar al vostre camp? Com és, doncs, que hi ha jull? Ell els respongué: Això ho ha fet algú que em vol mal. Els mossos li digueren: Voleu que anem a collir-lo? Ell els diu: No ho feu pas: si collíeu el jull, potser arrencaríeu també el blat. Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega i llavors diré als segadors: colliu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; després colliu el blat i porteu-lo al meu graner.»

▶ Lectura del libro de la Sabiduría (Sab 12,13.16-19)

Fuera de ti no hay otro Dios que cuide de todo, a quien tengas que demostrar que no juzgas injustamente.

Porque tu fuerza es el principio de la justicia y tu señorío sobre todo te hace ser indulgente con todos. Despliegas tu fuerza ante el que no cree en tu poder perfecto y confundes la osadía de los que lo conocen. Pero tú, dueño del poder, juzgas con moderación y nos gobiernas con mucha indulgencia, porque haces uso de tu poder cuando quieres.

Actuando así, enseñaste a tu pueblo que el justo debe ser humano y diste a tus hijos una buena esperanza, pues concedes el arrepentimiento a los pecadores.

▶ Salmo responsorial (85)

R. *Tú, Señor, eres bueno y clemente.*

Porque tú, Señor, eres bueno y clemente, / rico en misericordia con los que te invocan. / Señor, escucha mi oración, / atiende a la voz de mi súplica. R.

Todos los pueblos vendrán / a postrarse en tu presencia, Señor; / bendecirán tu nombre: / «Grande eres tú, y haces maravillas; / tú eres el único Dios». R.

Pero tú, Señor, / Dios clemente y misericordioso, / lento a la cólera, rico en piedad y leal, / mírame, ten compasión de mí. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,26-27)

Hermanos:

El Espíritu acude en ayuda de nuestra debilidad, pues nosotros no sabemos pedir como conviene; pero el Espíritu mismo intercede por nosotros con gemidos inefables. Y el que escruta los corazones sabe cuál es el deseo del Espíritu, y que su intercesión por los santos es según Dios.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 13,24-43) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús propuso otra paràbola a la gente diciendo: «El reino de los cielos se parece a un hombre que sembró buena semilla en su campo; pero, mientras los hombres dormían, un enemigo fue y sembró cizaña en medio del trigo y se marchó. Cuando empezaba a verdear y se formaba la espiga apareció también la cizaña. Entonces fueron los criados a decirle al amo: «Señor, ¿no sembraste buena semilla en tu campo? ¿De dónde sale la cizaña?» Él les dijo: «Un enemigo lo ha hecho». Los criados le preguntan: «¿Quieres que vayamos a arrancarla?». Pero él les respondió: «No, que al recoger la cizaña podéis arrancar también el trigo. Dejados crecer juntos hasta la siega y cuando llegue la siega diré a los segadores: arrancad primero la cizaña y atadla en gavillas para quemarla, y el trigo almacenadlo en mi granero».